

UZASADNIENIE

Powód, (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanej T. R. kwoty 8.508,45 zł. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 05 maja 2018 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał, że dochodzona wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym – obecnie Bankiem (...) Spółką Akcyjną, umowy o numerze (...). Pomimo precyzyjnie ustalonych w umowie zasad zwrotu pożyczonej kwoty, pozwana nie wywiązała się z warunków umowy, co spowodowało jej zakończenie. Roszczenie stało się wymagalne w dniu 13 listopada 2015 r. Wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanej wierzytelności na rzecz powoda w trybie art. 509 k.c. O fakcie tym pozwana została poinformowana pisemnym zawiadomieniem o cesji wierzytelności. Zobowiązanie na dzień sporządzenia pozwu wynosi 8.508,45 zł.

Pozwana, T. R., nie stawiała się na rozprawie i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

(...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w G. pismem z dnia 24 marca 2006 r. potwierdził odesłanie przez pozwaną T. R. podpisanego egzemplarza umowy o kartę kredytową V. G. M. Banku (...) i poinformował o przyznaniu jej limitów na karcie o numerze (...): całkowitego limitu kredytu w kwocie 4.500,00 zł., w tym całkowitego limitu wypłaty gotówki w wysokości 4.500,00 zł. i dziennego limitu wypłaty gotówki – 1.000,00 zł. Umowa o kartę kredytową V. zawarta została w dniu 17 marca 2006 r.

(dowód: pismo z dnia 24.03.2006 r. k.20, umowa o kartę kredytową k. 21-22)

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, działając w imieniu Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G., sporządził w dniu 24 lipca 2017 r. pismo, adresowane do pozwanej, w którym zawiadamiał o tym, że na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 28 października 2015 r. ww. Bank dokonał przelewu wierzytelności z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 23 marca 2006 r. na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.. Jednocześnie wysokość wierzytelności określił na kwotę 13.335,18 zł. W tym samym dniu, tj. 24 lipca 2017 r. sporządzone zostało również, adresowane do pozwanej, wezwanie do zapłaty kwoty 8.258,28 zł. Powołano się w nim na umowę nr (...).

(dowód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności k. 23, wezwanie do zapłaty k. 24)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów, które zostały złożone przez stronę powodową, a które nie były kwestionowane.

Powód wywodzi swoje roszczenie z umowy przelewu wierzytelności, zawartej z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w G. jako pierwotnym wierzycielem.

Zgodnie z ogólną zasadą, wyrażoną w art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z tego faktu wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., który stanowi, że strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów, uzasadniających jego roszczenie.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał, aby przysługiwało mu roszczenie, dochodzone pozwem, tzn. aby rzeczywiście doszło do przeniesienia na jego rzecz wierzytelności, przysługującej wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanej.

Zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega również wątpliwości, iż wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

W przedmiotowej sprawie na okoliczność nabycia wierzytelności powód przedłożył pismo, sporządzone w dniu 24 lipca 2017 r., adresowane do pozwanej, w którym zawiadamiano ją o dokonaniu na podstawie umowy z dnia 28 października 2015 r. przelewu wierzytelności z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 23 marca 2006 r. na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.. Takie pismo nie jest jednak wystarczające do stwierdzenia, że rzeczywiście zindywidualizowana wierzytelność wobec pozwanej została zbyta i na jakich warunkach.

Powód nie przedstawił zatem żadnego wiarygodnego dowodu na nabycie wierzytelności, dochodzonej od pozwanej. Nie wykazał tym samym legitymacji czynnej w niniejszym procesie.

Powód nie udowodnił również istnienia dochodzonej wierzytelności i jej wysokości. Nie można nie zauważyć, że kwota należności wynika jedynie z pisma z dnia 24 lipca 2017 r., kierowanego do pozwanej przez podmiot, który nie jest ani wierzycielem pierwotnym, ani nabywcą wierzytelności. Nie jest to dostateczny dowód na powyższą okoliczność. Podnieść należy przy tym, że brak dowodu doręczenia pozwanej ww. pisma. Powód nie zaoferował też żadnych dowodów, z których by wynikało, iż pozwana nie wywiązała się z postanowień umowy. Tymczasem w przypadku cesji wierzytelności warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06). Powód tej okoliczności nie wykazał. Nie wskazał też sposobu wyliczenia dochodzonej kwoty. Przy przyznanym limicie 4.500,00 zł. nieodzowne wydaje się wykazanie zaległości w wysokości, dochodzonej pozwem.

Powód nie udowodnił też, że wierzytelność z umowy, zawartej przez (...) Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą w G. przeszła na rzecz Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G..

W sprawach cywilnych nie jest rzeczą Sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek taki spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012 r.).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 07 listopada 2007 r. (II CSK 293/07) „Ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności.”

W niniejszej sprawie zaistniały przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Zgodnie z art. 339 § 1 i § 2 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Podnieść należy, że Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w razie braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi bowiem o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda. W omawianym przypadku sąd ocenia, czy okoliczności podane w pozwie nie budzą uzasadnionych wątpliwości, albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu, i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Przepis art. 339 § 2 k.p.c. nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu, opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego. (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. – III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkł. 1999/9/30)

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił.